

Sint I en Sint II

Er zijn mensen die beweren dat ze Sinterklaas in hun jeugd eigenmachtig hebben ontmaskerd. Ze herkenden bijvoorbeeld de modderschuiten van de buurman onder het habijt. Of ze zagen twee Sinten door een achterafstraatje lopen, en tuinden niet in de veelbeproefde Hulsinterklazensmoes. Zeggen ze.

Ik behoor niet tot deze groep. Dat heeft niet zozeer met mijn geestelijke vermogens te maken, als wel met een oudere broer die mij midden in de zomer (sic) meedeelde dat Sint een leugen was. Ik moet ongeveer vier jaar geweest zijn. Grote broer was toen al ruimschoots een klier. Even terzijde: een aantal jaren later ging ik met een vriendje Zwarte Piet spelen. We waren de slechtst verklede Pieten denkbaar. Als baret droegen we de badmuts van moeder, en, toch vrij cruciaal, we waren niet zwart maar hooguit groezelig. We belden aan bij de burens, keilden pepernoten naar binnen en kregen dan – als alles liep als gepland – wat kleingeld van pa en ma. Een van de buurjongetjes, zo'n veel te bijdehand ettertje dat ongetwijfeld zelf al had geduceerd dat Sint niet bestond, trapte er niet in. Hij geloofde in ieder geval niet dat deze twee neppieten bij Sints keurkorps hoorden. Toen we ons snel uit de voeten wilden maken, toch ook een beetje uit schaamte voor onze abominabele outfit, riep hij ons na: 'Hé Wopereis, je moet je geld niet vergeten!'

Maar goed. Zo werd ik dus op mijn vierde hardhandig van mijn geloof gestoten. Ik bleef overigens nog wel geruime tijd bang voor de Goedheiligman. Ik zat liever niet bij hem op schoot.

Niet lang daarna kwamen ze met een nieuwe Goedheiligman op de proppen. Alsof er niets was gebeurd. Ik deed de eerste communie.

Met deze nieuwe variant heb ik na ettelijke jaren zelf afgerekend. Grote broer was, gelukkig, al uit studeren.

Lucien Wopereis

**IMAM MOHAMED GAFFAR IN DE TAIBAH
MOSKEE IN AMSTERDAM ZUID-OOST**